že pokud jde o použití téhož výrazu pro osadu Volárenskou výraz tento nahrazuje — jak z vývodů hořeních patrno — slovo »vlastnictví«.

Výklad takový však při velkostatku jest nemožný, poněvadž v poměru mezi osadou Jestřábí Lhotou a velkostatkem nebylo o otázce vlastnické řeči.

Mělo-li však zněním dotčeného rozhodnutí býti vysloveno, že velkostatek jako součást osady Volárenské sdílí s ní co do vlastnictví a užívání pozemků sporných stejné právní postavení, pak by bylo spatřovati ve výroku tomto i nález, že pozemky velkostatku, pokud jsou v místní obci Jestřabí Lhotě, náležejí vesměs k osadě Volárenské a nikoli k osadě Jestřábí Lhotě, pro kterýž nález však není ani ve spisech žádného dostatečného podkladu, ani v naříkaném rozhodnutí jakéhokoli odůvodnění.

Bylo proto v tomto bodě rozhodnutí naříkané pro podstatnou vadu řízení dle § 6. odst. 2 zák. o správním soudě zrušiti, ostatně však z důvodů shora uvedených stížnost jako bezdůvodnou zamítnouti.

Č. 109.

Administrativní řízení: * Bylo-li úřadem rozhodnuto i ve věci samé, není současně vynesený výrok, že rozhodovací instance je k rozhodování nepříslušna, porušením subjektivních práv, jež by odůvodňovalo dovolati se nejvyššího správního soudu.

(Nález ze dne 20. května 1919 č. 2390.)

Věc: Antonie Barochová v Rynholci proti Zemské vyživovací komisi v Praze o vyživovací příspěvek.

Výrok: Stížnost zamítá se jako bezdůvodná.

Důvody: Naříkaným rozhodnutím zamítnut byl nárok stěžovatelčin na přiznání výživného i za dobu před 1. srpnem 1917, poněvadž o nároku tom bylo rozhodnuto již okresní vyživovací komisí pravoplatně a s konečnou platností dle ustanovení § 9, posl. odst. zák. z 26. prosince 1912 č. 237 ř. z. a zemské vyživovací komisi nepřísluší právo rozhodnutí okresních komisí, vydaná za platnosti zmíněného zákona, přezkoumati — a poněvadž nebyla ostatně ani výživa stěžovatelčina na práci nebo výdělku povolaného závislá. Stížnost proti tomuto rozhodnutí u nejvyššího správního soudu podaná brojí jak proti poukazu na pravoplatnost rozhodnutí okresní komise vydaného před 1. srpnem 1917, tak i proti zamítnutí po stránce věcné.

V tomto směru namítá stížnost, že příslušel straně příspěvek na výživu již od 27. července 1914, neboť přiznala-li zemská vyživovací komise stěžovatelce výživné od 1. srpna 1917, doznala tím, že jsou dány podmínky pro uznání nároku a pak přísluší příspěvek již ode dne odchodu povolaného za službou vojenskou.

Konečně poukazuje stížnost na to, že má stěžovatelka i z důvodů posledního odstavce § 2 zákona ze dne 27. července 1917 č. 313 ř. z.

bez ohledu na předchozí závislost nárok na vyživovací příspěvek, ježto jsou zde dány podmínky § 154 o. z. o. a stejné poměry byly zde již v době nastoupení vojenské služby povolaným.

Nejvyšší správní soud založil své rozhodnutí na těchto úvahách:

Žalovaný úřad zamítá sice v první části naříkaného rozhodnutí nárok stěžovatelčin s poukazem na pravoplatnost rozhodnutí okresní vyživovací komise vydaného za platnosti zákona o vyživovacích příspěvcích z roku 1912, nečiní však z nálezu toho nižádných důsledků, ježto vchází na žádost odvolání za meritorní přezkoumání rozhodnutí prvé stolice. Neobsahuje tudíž výrok onen nižádného porušení subjektivních práv stěžovatelčiných, jež by nárok její na přezkoušení tohoto výroku odůvodňovalo. Nutno proto stížnost, která proti této části rozhodnutí směřuje, dle § 2 zákona z 22. října 1875 č. 36 ř. z. z r. 1876 odmítnouti.

Co do druhé části stížnosti jest poznamenati toto: Ježto v daném případě je spor toliko o dobu před 1. srpnem 1917, nepřísluší nejvyššímu správnímu soudu zkoumati, zdali vůbec byly dány podmínky pro přiznání výživného za dobu po 1. srpnu 1917 a protože nárok na výživné třeba posuzovati pro každé období samostatně, nelze z přiznání nároku od 1. srpna 1917 dovozovati, že byla již tím nebo musí býti uznána závislost i pokud jde o dobu dřívější.

Jestliže žalovaný úřad podle vlastních údajů strany o výdělku manžela stěžovatelčina, povolaného syna, jakož i bratra jeho ve společné domácnosti s rodiči žijícího dospěl k úsudku, že výživa stěžovatelčina nebyla na práci neb výdělku povolaného závisla, nemohl nejvyšší správní soud ve výroku tom za daných poměrů shledati odpor se spisy, když strana sama udala, že výdělek povolaného 3·20—4 K nestačil ani na výživu jeho vlastní.

Namítá-li stížnost, že má stěžovatelka i z důvodů posledního odstavce § 2 zákona z 27. července 1917 č. 313 ř. z., hledíc k jejímu nároku alimentačnímu, vůči povolanému synu nárok na výživné bez ohledu na závislost, třeba proti tomu poukázati na to, že se zde jedná o nárok za dobu před 1. srpnem 1917, jehož oprávněnost řešiti jest jenom dle ustanovení zákona z r. 1912 v době té platného, který přiznával i osobám v 3. odst. § 2 zákona z 27. července 1917 označeným příspěvek jenom tehdy, byly-li na práci neb výdělku povolaného podstatně závislé.

Slušelo tudíž stížnost jako bezdůvodnou zamítnouti.

Č. 110.

Vyživovací příspěvek: * Odpadne-li jeden z několika pramenů příjmu povolaného, nezakládá to ještě nárok na vyživovací příspěvek, stačí-li zbývající příjmy na výživu příslušníků povolaného.

(Nález ze dne 21. května 1919 č. 2311.)

Věc: Marie Johnová v Horní Libchavě (adv. Dr. Otto Löwy z Čes. Lípy) proti Zemské vyživovací komisi v Praze o vyživovací příspěvek.